KÉP TEST LÉT

TELJESÍTMÉNY

A. Bak Péter
Dombovári Ágnes
Dóró Zsolt
Drozsnyik István
Fejér Ernő
Goschler Tamás
Gulyás Andrea
Hamerli Judit
Jámbor-Mihályi Mónika
Kavalecz Lajos
Kovács Gabriella
Kun Gergely
Láng Eszter
Lieb Roland Ferenc
Lőrincz Emőke
Lukács Róbert
Maros Lili
Nagy M. Hedvig
Osgyányi Sára
Rónaszéki Linda
Silye Júlia
Stark István
Szarka János
Szechy Beata
Székely Móri Márta
Szepessy Béla
Széri-Varga Géza
Szeszák Ádám
Szitás Bernadett
Varkoly László
Veress Zénó

TELJESÍTMÉNY

Herman Ottó Múzeum – Miskolci Galéria

2020. október 29. – 2021. január 23.

Köszöntő

A kortárs művészet hazánk minden szegletében virágzik.

A MANK a magyar kortárs művészet egyik legsokoldalúbb támogató és szolgáltató intézménye. Az elmúlt esztendőkben az előadó- és alkotóművészeti élet szereplőit számos pályázattal, programmal segítettük, melyeket idén új kezdeményezéssel bővítettünk – kifejezetten a vidéki alkotóközösségek, műhelyek munkájának támogatásaképp.
Kép|Test|Lét címmel olyan új, összművészeti programsorozatot indítottunk, amellyel célunk az, hogy az alkotóművészet területén tevékenykedő, jelentős vidéki közösségeknek megjelenési lehetőségeket biztosítsunk, valamint támogassuk a művészek lokális megszólítását és közösségé formálását, ezáltal a különböző művészeti területek közötti összhang megteremtését. Törekvéseink között szerepel továbbá az, hogy a színvonalas körülmények között létrejövő megmutatkozási lehetőségek alkalmat teremtsenek a művészeknek a közönséggel való találkozásra, a helyi és a térségi művészeti élet erősítésére.
Az eseménysorozat három megyeszékhely, Miskolc, Szolnok és Veszprém együttműködésével valósul meg, mindhárom helyszínen az emberi test kultúráját, szépségét és erejét művészi módon reprezentáló műalkotásokat állítunk ki, és tematikusan kapcsolódó, előadóművészeti produkciókat mutatunk be.
A testábrázolások hagyományai hatalmas távlatokat nyitnak a művészi önkifejezésben. Ezt a sokszínűséget láthatjuk a Herman Ottó Múzeum –

Miskolci Galériával közös szervezésben megvalósult, *Teljesítmény* című kiállításon, ahol az emberi test teljesítőképességét bemutató, a sport kulturális, szociokulturális, történelmi reflektáló, valamint annak pszichológiai hatásait is megjelenítő alkotásokat csodálhatunk meg. A programban fontosnak tartjuk az eladóművészeti produktumok bemutatását is, hiszen a különböző művészeti ágak termékeny összekapcsolásával tudjuk megerősíteni a művészközösségek összetartását, és ezzel mozdíthatjuk elő az aktív szellemi viszony létrejöttét.
A *Kép/Test/Lét* összművészeti eseménysorozat legfontosabb üzenete a vidéki művészet fókuszba állítása, valamint a helyben alkotók megbecsültségének elősegítése, melynek révén erősödik a közösség kohéziója és a lakóhely iránti büszkeség érzése.
Mi mást kívánhatnánk egymásnak, mint virágzó művészeti életet és összetartó kortárs közösségeket?! Reméljük, programsorozatunk ennek elérésében és megélésében egyaránt segíteni fog!

Tardy-Molnár Anna
A MANK Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.
ügyvezető igazgatója

Teljesítmény

Különös helyzet. Olyan személy írja e bevezetőt, akinek voltak kétségei a pályázat kiírásakor. No nem az ember középpontba állításával, melyet a *Kép|Test|Lét* pályázat megfogalmazásában igen fontosnak tekintek, hanem az emberi teljesítőképesség sajátos képi ábrázolására, megjelenítésére való felhívással. Természetesen abszolút tisztában vagyok azzal, hogy korunkban a teljesítmény nélkülözhetetlen része életünknek, hogy a társadalmi gyakorlat során a teljesítmény a ranglétrán elfoglalt hely egyik fontos determinánsa. Ám a teljesítmény megjelenítése a XX. századi képzőművészet történetében, folyamataiban igen ellentmondásos. Egyik oldalról: az aktuális diktatúrák ízlésnormáihoz igazítottan, eltorzultan jelent meg quasi héroszok, „példaképek¨ ábrázolásának igényével. A teljesítmény a zsánerekben – például a sport ábrázolásakor – leegyszerűsített hőskultuszával elvesztette művészi immanenciáját, melyet nehéz volt visszavezetni a valóságos művészet birodalmába. Ma már tehát jogosan állíthatjuk, hogy mindez nem is tartozott a művészet terrénumába, ám asszociációink jogosak (lehetnek). A másik véglet a század avantgárd folyamataihoz köthető, amikor a performanszok világában előtérbe került egyfajta nárcisztikus, mazochizmussal telített alkotói magatartásmód, például a bodyart középpontba állításával. Művészeti értékek, újdonságok keveredtek lázadásos önkifejezéssel.
Ugyanakkor – értelmezésemben – a teljesítmény relativizálódott, illetve többféle koordináta-rendszerben foglalkozhatunk fogalmiságával, melynek két szélső pontja: a fizikai és az intellektuális teljesítmény érzékelése.

Ilyen szkepszisek mellett határozottan meglepő és tiszteletreméltó a miskolci kiállítás kollekciója. Végképp bebizonyosodik – és ez ennek az egész pályázatnak egy rendkívül fontos pozitívuma –, hogy a képzőművészre nemcsak manuálisan kitűnően felkészült alkotóként számít a művészet praxisa, hanem olyan, immár XXI. századi értelmiségiként is, aki intellektuális, metafizikai érdeklődéssel és jártassággal rendelkezik, s ekként a maga teljességével képes reflektálni az ember helyét, sorsát, teljesítményét felvető dilemmákra. A kiállítás résztvevőinek ez a mély, szellemi kutatókedve párosul a megjelenítőképesség tág eszköztárával, s így olyan kiállítás tanúi lehetünk, amely úgynevezett örök kérdésekre ad mai, aktuális választ a kortárs képzőművészet összetett és feltétlenül progresszív, vizuális nyelvén.

Feledy Balázs
művészeti író

A. Bak Péter 8
Dombovári Ágnes 10
Dóró Zsolt 12
Drozsnyik István 14
Fejér Ernő 16
Goschler Tamás 18
Gulyás Andrea 20
Hamerli Judit 22
Jámbor-Mihályi Mónika 24
Kavalecz Lajos 26
Kovács Gabriella 28
Kun Gergely 30
Láng Eszter 32
Lieb Roland Ferenc 34
Lőrincz Emőke 36
Lukács Róbert 38
Maros Lili 40
Nagy M. Hedvig 42
Osgyányi Sára 44
Rónaszéki Linda 46
Silye Júlia 48
Stark István 50
Szarka János 52
Szechy Beata 54
Székely Móri Márta 56
Szepessy Béla 58
Széri-Varga Géza 60
Szeszák Ádám 62
Szitás Bernadett 64
Varkoly László 66
Veress Zénó 68

A. Bak Péter: Akrobatikus ugrás

akril, farostlemez
80×60 cm
2016

A fiatalok körében népszerű sport az ún. BMX freestyle, mely különböző tereptárgyak között, változó magasságban biciklivel végrehajtott, akrobatikus ugrásokat jelöl. Ennek a rendkívüli ügyességet, bátorságot kívánó, modern sportágnak egy jelenetét örökítettem meg. A magasban lévő sportoló már a leérkezésre koncentrál, miközben a sarokban meghúzódó hajléktalanra is ügyelnie kell. A kép megkomponálásában tömörségre és határozottságra törekedtem. A festményemen fontos szerepe van a fény és az árnyék kontrasztos játékának, a határozott kontúroknak, valamint a hatásos, merész színtársításnak.

A. Bak Péter: Akrobatikus ugrás

Dombovári Ágnes: Ténymegállapítás

digitális nyomat, papír
100×70 cm
2020

Szkeptikus vagyok a kortárs testkultusszal kapcsolatban.

Dombovári Ágnes: Ténymegállapítás

Dóró Zsolt: Párzás

szén, kréta, akril, vászon
100×120 cm
2020

Képeimhez soha nem készítettem vázlatokat, így a *Párzás*hoz sem. Állok az üres vászon előtt, és várom, hogy elinduljon a kezem, hogy térölelő mozdulatokkal felszántsam az égetett „széngerendákat" a felületre. Ezután egy vékonyabb alkalmatossággal, esetleg radírral vagy ronggyal elkezdem keresni az emberi formákat. Majd fixálom, és jöhet a következő réteg, aztán egy hirtelen lazúrral áthengerelem az egész históriát, a háttérbe préselve azt. Ezáltal kezdhetem elölről az egészet.
Szántás, radír, fixatív, miegymás... Természetesen a kialakult gesztusviharban törekszem a kompozícióra, az idomokat próbálom minél jobban kifeszíteni a hordozóra, de ez sokszor torzítással, legvégső esetben sajnos csonkolással jár.
Ekkor már mélyen beszippant a diszkréten előtűnő vagy részben köddé váló, színes szürkék nagyobb foltjainak, valamint az alapozást karcoló, bevésett erővonalak és a gyengéden rezgő, kereső vonások kontrasztjának kecsegtető dinamizmusa, melynek dramaturgiája további játékra sarkall. Persze ilyenkor erősen résen kell lennem, mert valamilyen megmagyarázhatatlan, belső kényszer hatására képes vagyok teljesen eltüntetni az alakot – bár ezáltal újabb izgalmas formák keletkeznek. Ennél a képnél sikerült megtartanom a figurát – valójában kettőt is –, így jött létre e fúzió, azaz a *Párzás*.

Dóró Zsolt: Párzás

Drozsnyik István: Éljenek a nők!

vegyes technika, Ytong
34,5×11,5×23,5 cm
2019

Ebben a szoborban a nőt emlékműszerűen jelenítem meg, így tisztelegve a nők előtt, akik nélkül nem létezne az emberi faj. Megbecsülés és egyben fő-hajtás is a munkám, hiszen a legtöbb férfi nem volna képes létezni nők nélkül. Ott vannak a mindennapjainkban: gondoskodnak rólunk, a családról, a gyerekekről – teszik ezt szinte mindig a meglévő munkájuk mellett. A Biblia szerint Isten Ádám egyik bordájából alkotta meg Évát *(Teremtés könyve 2,22)*, ennek olvasata lehet, hogy a nő a férfiember másik fele.
A lebegő, úszó beállítású kompozíció utalás életünk állandó mozgására, körforgására. Ebben a beállításban azonban értelmezhetjük égi angyalként is a figurát – azt idézve, mintha a nők arkangyalként lebegnének, körbevennének bennünket, lesve a gondolatainkat, teljesítve azokat, ránk vigyázva közben.
A szobron lévő drapériát szándékosan más anyagból (alumíniumlemez) készítettem. Ezzel nem a nőiesség eltakarása volt a célom, hanem a szobor tömegének és homogén, szürke színének megtörése, ezáltal kiemelve és izgalmasabbá téve azt. Az elkészítéshez használt többi anyag közül a gyufa az emberi élet elmúlására, a drót pedig az emberi jellem és a test hajlékonyságára utal. Ezek az elemek szobrászati munkásságom fontos és rendszeresen alkalmazott, emblematikus tárgyaiként vannak jelen ezen az alkotáson is.

Drozsnyik István: Éljenek a nők!

Fejér Ernő: Veduta műteremcellámmal Keszonlandban

montázs, ceruza, színezés
50×70cm
2020

A kép a védekezést, a kényszerű elzárkózást léthelyzetként ábrázolja a saját szellemi és mentális nézőpontomból. Az életvégi, kényszerű belső emigráció színterét a külső, kiüresedő, populáris tömeggel és a hatalmi kultúrával szemben jeleníti meg. Élethelyzetem tere a 9 m^2-es „műteremcella", ahol a személyes szabadság- és világképépítő műhely úgy-ahogy fenntartható illúziók nélkül, mert az önpusztító kultúrájú, külső világ mindenestől el fogja sodorni azt. A műteremcella így a félelem és a szorongás színtere is: benne visszhangzik a külső világ diszharmóniája. Színpadtér is: itt folynak az *Életkudarc* című színjáték utolsó felvonásának próbái. Színhely is: tettes és áldozat olvad itt egymásba. A rajzok, montázsok, írások, könyvek, zenék, természettudományok védett helye is, ahol még létezik ezernyi rég elfelejtett név, néhány „avítt" érték, rend és elv; ahol még van értelme a kortárs művészeteknek, habár azok már régóta a rohamos szellemi leépülésből merítik ihleteiket, oppozícióikat. A műteremcella befedett ablakai ellenére is látható az, ahogyan kétdimenzióssá lapult életünket önmagunkat is eljelentéktelenítve éljük párhuzamos síkokban, egymással a végtelenben sem találkozva. *Óperencián innen, Transzcendencián túl* – mindezek ellenére munkálkodni a legnagyobb „TELJESÍTMÉNY".

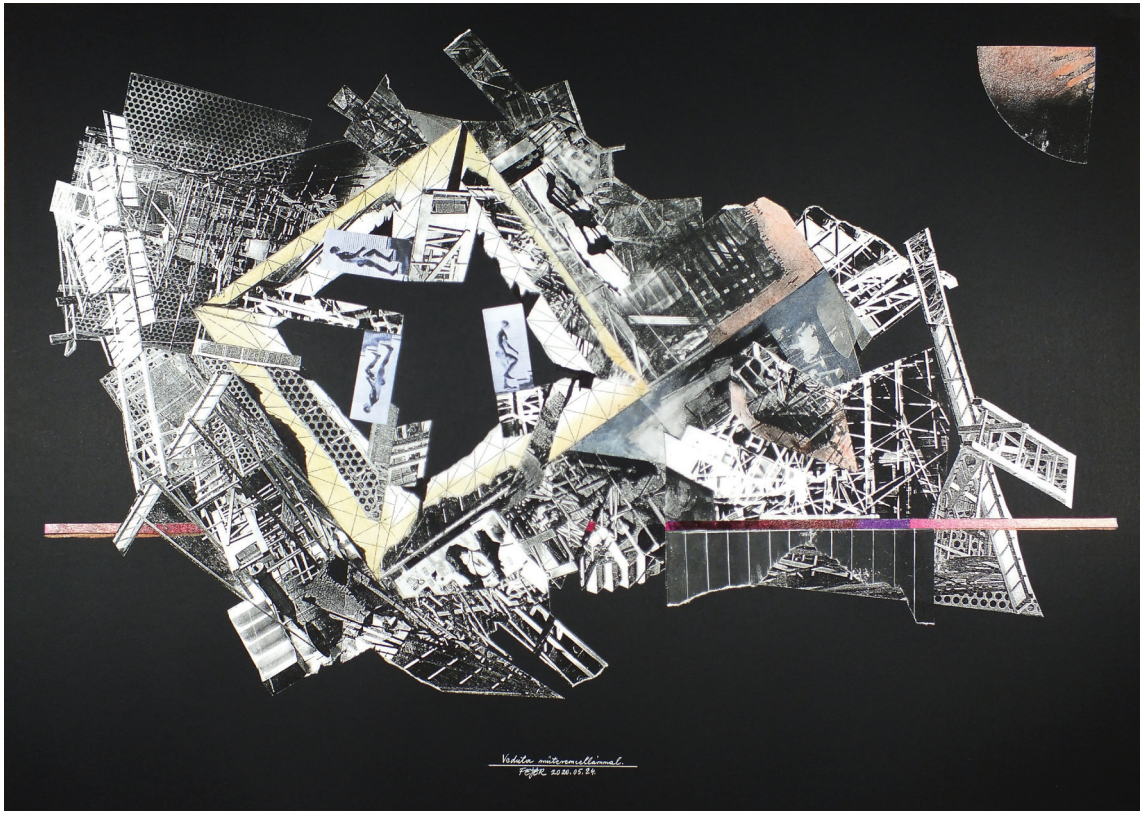

Fejér Ernő: Veduta műteremcellámmal Keszonlandban

Goschler Tamás: Imperfectus – én

akril, lakk, diszperzit, vászon
150×120 cm
2020

A kép létrehozása során a tökéletlenségünk, az esetleges sérültségünk vagy a torz mivoltunk iránti kíváncsiság vezetett. Te sem vagy tökéletes, és én sem.
A szinte a felismerhetetlenségig történő átalakulásból adódó, absztrakt állapot, a tabut szimbolizáló fehér kiüresítő használata, a roncsolt felületek mind egyfajta idealizálástól mentes énkép létrehozására tett kísérlet eszközei, melyek talán hitelesebb reprezentációt is eredményezhetnek.
Az effajta szembenézés vajon az összetett emberi test teljesítménye? Milyen pszichológiai hatásai vannak egy nem idealizált önportré megfestésének? A testünkről alkotott elképzelésünk megjelenik egy portréban? Az ember fizikai teljesítménye-e a saját arca?

Goschler Tamás: Imperfectus – én

Gulyás Andrea: Reinkarnáció

akril, fa
150×50×7 cm
2019

A kép tervezése és készítése közben a következő gondolatpárok vezettek:

1. körforgás – visszatérés
2. küzdelem – győzelem
3. kitartás – eredmény
4. emberi – isteni
5. fejlődés – újjászületés

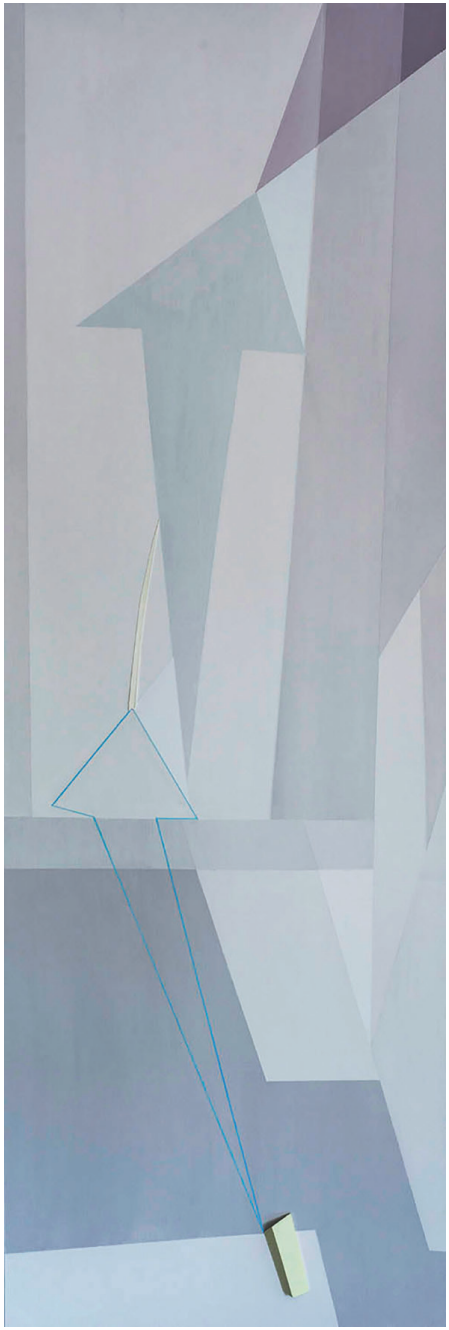

Gulyás Andrea: Reinkarnáció

Hamerli Judit: Absque pugna non est victoria / Küzdelem nélkül nincs győzelem

olaj, vászon
70×100 cm
2020

Napjainkban a gyermekeket kis koruktól fogva érzékenyítik szociális és társadalmi kérdésekben. Ezek közül az egyik azon társaik elfogadása és segítése, akik hátrányos helyzetből indulnak neki az élet göröngyös útjának. Mindannyian más és más adottságokkal, illetve esetleges hiányokkal élünk – sem testileg, sem szellemileg nem vagyunk egyformák. A kiállítás tematikája kapcsán olyan hatalmas, emberfeletti teljesítmények jutottak eszembe, amelyek kiemelkedő mentális és fizikai erőfeszítések, küzdelmek során jöttek létre. Gondoltam azokra a magyar vitorlázókra, Kopár Istvánra vagy Fa Nándorra, akik egymagukban kerülték meg a földet, vagy Reinhold Messnerre, aki palack nélkül mászta a nyolcezreseket.
Felidéztem Szendrő Szabolcsot is, aki társai tudta nélkül műlábbal hódította meg a világ legmagasabb hegyeit. Ekkor tudatosult bennem, hogy mennyivel többet kell letenni a fogyatékkal élő embereknek az asztalra, hogy az élet bármilyen területén érvényesülhessenek. Úgy érzem, a parasportolók kevésbé elfogadottak és elismertek, mint „ép" társaik. A sport egyik fontos pozitív hatása – számos másik mellett – a közösségteremtő erő. A munkámmal tiszteletemet és elismerésemet szeretném kifejezni a fogyatékkal élő sportembereknek. A célom egy olyan alkotás létrehozása volt, amely vibráló, élénk színeivel dinamizmust, lendületet és pozitív életérzést fejez ki.

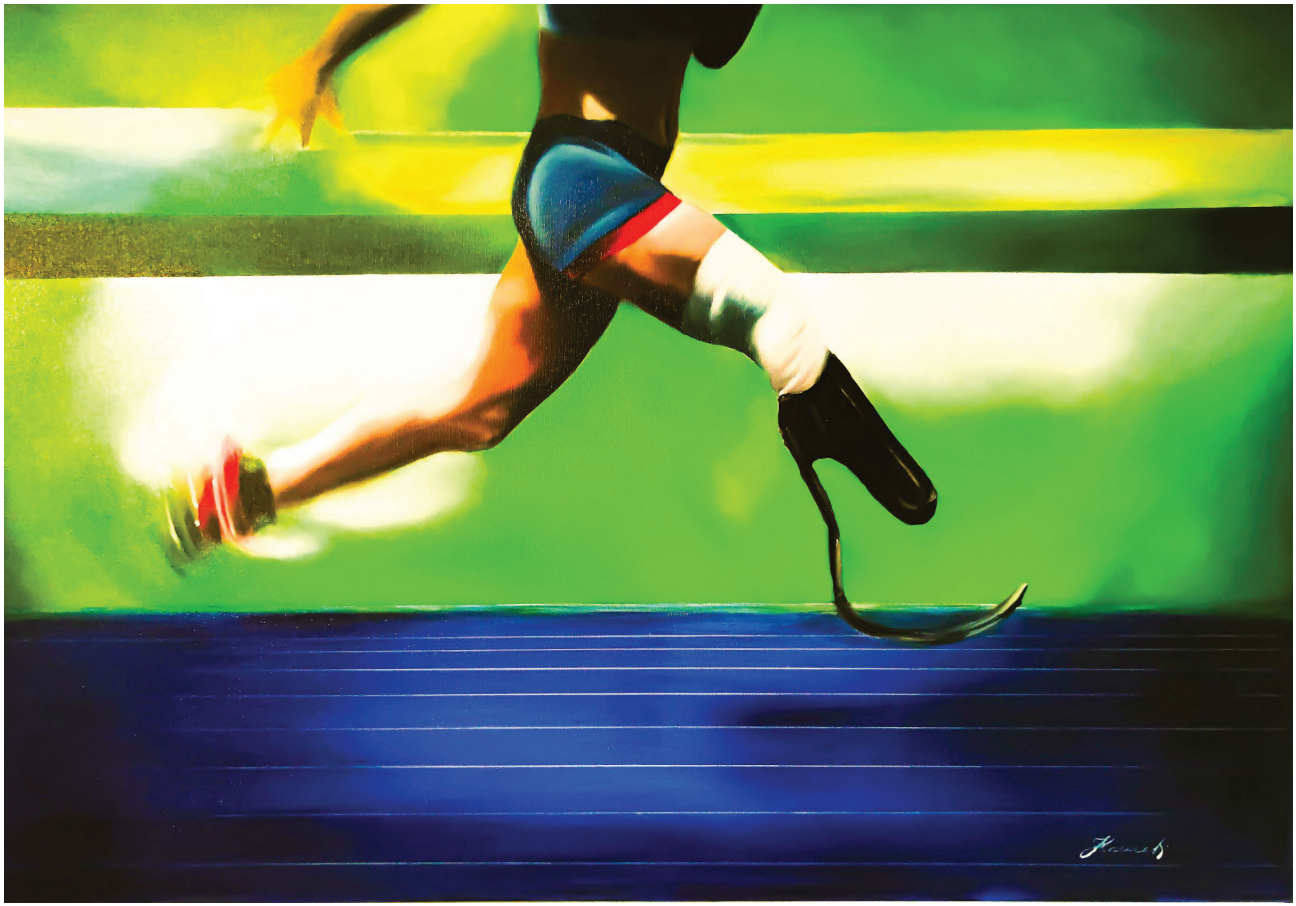

Hamerli Judit: Absque pugna non est victoria /
Küzdelem nélkül nincs győzelem

Jámbor-Mihályi Mónika: Mimézis 1.

fotó
54×42 cm
2019

Lélekdrámák

A szénnel rajzolt falgrafikák és az ezekről készített reprodukciók segítségével egyfajta vizuális, pszichológiai dialógust folytatok, melynek témája az érzelmi biztonság. Az alkotáshoz választott helyszín egy ódon ház, melynek falain egy átírt, közös atmoszférában gyermekkori élményeim és álomjelenetek keverednek Ingmar Bergman gondolatainak képi megjelenítésével. A sajátos falfelületen így keletkezett, kis történetek jelentéshordozó erejükkel egyfajta tükörként szolgálnak.

A falra rajzolt lélekdrámák ábrázolása elsősorban azt a törekvést szolgálta, hogy az emelkedett alkotói térben megvalósítsam a szabad átjárást álom, képzelet és valóság között. Az alkotói munkafolyamat jellege (a természetes, ősi rajzeszköz, a szén használata) és a helyszín körülményei (a lecsupaszított, bontás előtt álló falak) a mindenkori eredethez való visszatérésre, a kezdetekre reflektálnak, a gyermekkori érzelmi biztonság megteremtését idézik.

A helyszín fizikai jellegzetessége metaforikus kapcsolatban van a szénrajzokon szereplő alakokkal. A kollázstechnika tépéssel kialakított felületeihez hasonlóan visszatéptem a tapétát a rajzokat hordozó falon. Olyan, térbeli és időbeli létsíkokat, illetve dimenziókat alakítottam ki ezzel, amelyek egy álomszerű mozgásíven váltakoznak.

A sorozat további darabja, mely a kiállításon is látható:
Mimézis 4., fotó, 42×67 cm, 2019

Jámbor-Mihályi Mónika: Mimézis 1.

Kavalecz Lajos: Viharban

bronz kisplasztika
14×7×9 cm
2015

A *Viharban* című, bronz kisplasztika megalkotása során az a cél lebegett előttem, hogy a mű képes legyen az őt szemlélőkből felszínre hozni saját testi-lelki küzdelmeiket és győztes csatáiknak katartikus élményét – majd ezekből az energiakitörésekből merítve képesek legyenek erősíteni magukban az élet szentségébe vetett hitet, a létigenlést.
A fizikai megpróbáltatás kibontására az alkotásomban a – mindenki számára elképzelhető és megtapasztalt – viharral folytatott harc során megélt emlékek szolgáltak: a felajzott íjként feszülő gerincoszlop érzete, a saját végtagok keresése a küzdelemben és az azok elvesztéséhez kapcsolódó, testnyomorító félelem.
Lelki vívódásaink formai megjelenítését a mű testrészleteinek torzulásaiból ébredő hiányérzet-pulzálás, valamint a felismerhetetlenségig elvadult, titkokat rejtő arc közvetíti.

Kavalecz Lajos: Viharban

Kovács Gabriella: Szembesítés

vegyes technika, akril, olaj, vászon
100×120 cm
2019

Teljesítmény

Az idő különös teljesítményre képes.
Már nem éled meg a létezés kifinomult megjelenését, törékeny és transzparens voltod percről percre foszlik szerte, miközben belül megsokasodnak a kiállhatatlanul elviselhetetlen percepciók.
Nem akarod, de érzed a másikat legbelül.
Strukturálódik egy új világ, akarva-akaratlan – és te csak nézed a többieket, majd lassan felismerni véled magad bennük.

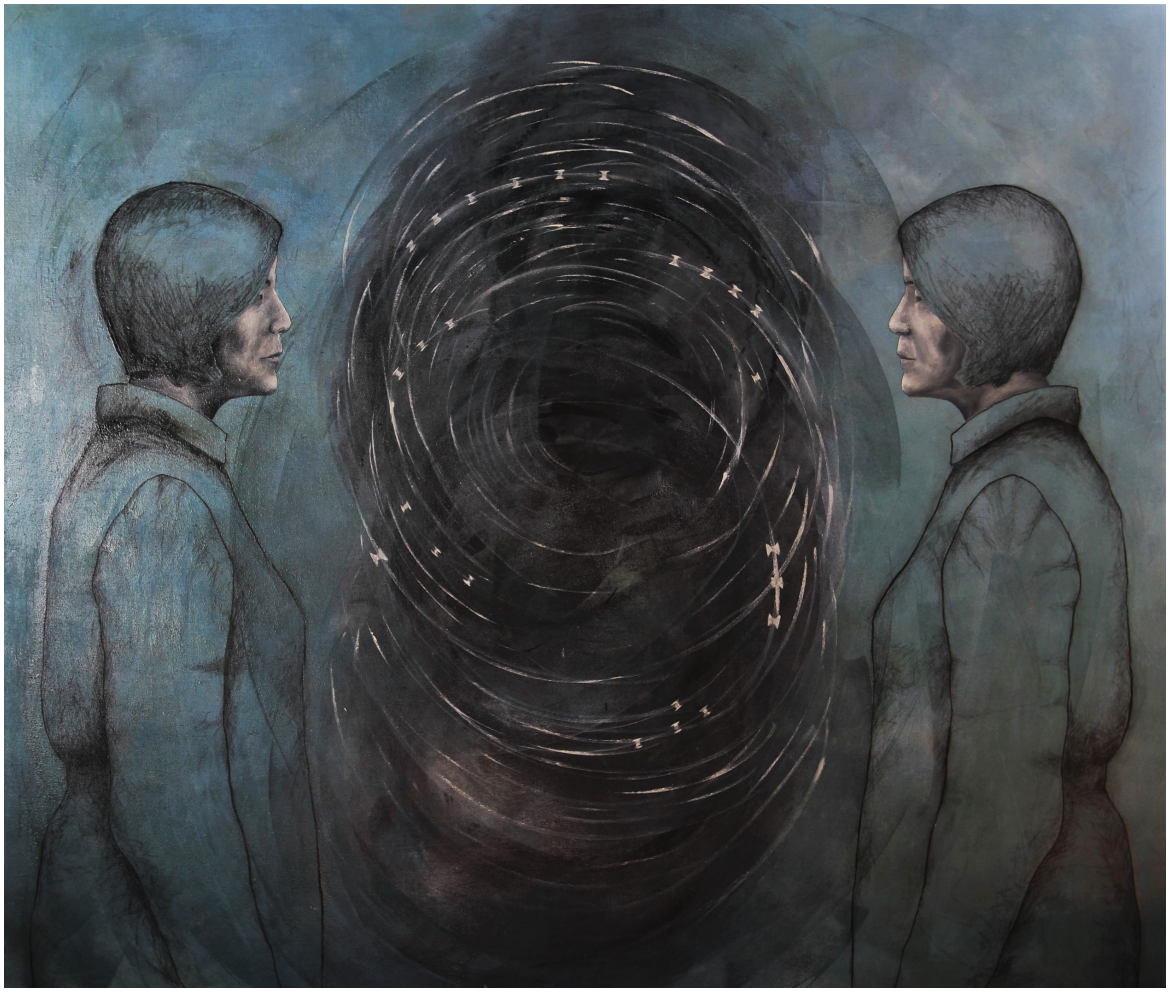

Kovács Gabriella: Szembesítés

Kun Gergely: Prope victoria

akril, szén, vászon
80×80 cm
2020

Az energiabefektetés kérdése viszonylagos. Mindegy, hogy ki és miért küzd, fárad, égeti önmagát, felperzselve a mindenség legkisebb, öntudatlan elemeit. A fizikai energia és az idő nem pihen, vak malomként őröl, aprít, darálja a pillanat rabszolgahangyáit: népet, nemzetet, embert, eszmét, álmot – izmot és mindennemű áldozatot.
Nincs győztes és vesztes, mindenki úr és szolga. Szaturnuszként falja fel önmaga jövőjét a jelen, ezáltal megteremtve a gyümölcshozó pillanatot. Folyamatos égésben, élő áldozatként, önmagából támad új életre múltjából a jövő – míg a jelen szinte nem is létezik. A pillanat majdnem győztes, de igazán sohasem. *Prope victoria.*
Fiatalon egy súlyos autóbeleset törte ketté sportolói karrieremet, rákényszerítve arra, hogy édesapám nyomdokaiba lépve kétkezi munkás, lakatos legyek. A kemény és robosztus anyag megmunkálása vezetett vissza az önkifejezés vizuális módjához.
A tudatalattimból kirobbanó vonalháló és tónusfoltok között megjelenő figuratívitás csak másodlagos. Formáimban a nyers, spontán, erőteljes kifejezésre törekszem. Egy olyan elementáris erőt próbálok megragadni – de nem megszelídíteni –, amelyet a természeten kívül sehol máshol nem lehet fellelni. A szakmámra jellemző keménység, fém és tűz folyamatos egymásnak feszülése az a harc, amelyet szimbolikusan a világban is felfedezni vélek. Művészetemben ennek lenyomata érződik: festményeimmel is „fémet kívánok olvasztani".

Kun Gergely: Prope victoria

Láng Eszter: A tánc extázisa

elektrográfia, digitális nyomat, papír
60×40 cm
2020

A tánctéma korábbi éveimből ered: harminchat éves koromig aktívan táncoltam, heti tíz órát. A tánc a legjobb sportok egyike, számos pszichikai, szociokulturális és fizikai hatással. A mellékelt munkámmal is azt a felemelő érzést kívántam megfogalmazni, hogy a testünkkel, mozdulatainkkal képesek vagyunk kifejezni önmagunkat, vágyainkat, érzelmeinket, egyfajta nonverbális kommunikáció révén kapcsolatba léphetünk partnerünkkel és a külvilággal is. A tánc tehát – amellett hogy kifejezi a mozgás örömét és a mozdulatok harmóniáját – felfogható az extázisig fokozódó, felszabadult önkifejezés, valamint a másikhoz és a világhoz történő kapcsolódás, illetve a testformálás, testerősítés nemes eszközeként is.

Láng Eszter: A tánc extázisa

Lieb Roland Ferenc: Balett

vegyes technika, beton, vas
35×25×67 cm
2020

A fürgén kántált szó jelentését veszti, aztán már csak a betűk, hangok egymásutánja marad masszaként – az agyam számára egyre egzotikusabbá formálódva. Ezzel múlattam az időt, mikor még sok volt belőle. Hasonlóan nyűgöznek le a zene által felkorbácsolt, túlfeszített végtagkombinációk a táncban, például a balett mozdulataiban. Az érzékelésen túl csak emberi arányok és végtagok – valamint a lassan elmosódó személyiség után a misztikus jelekké formálódó alakzatok – térbeli kavargása marad, mint szédületes tempóban az éjszakába rajzolt parázs fénye, mint földöntúli kalligráfiává fonódó, térbeli alakzatok plasztikája. Vonzódom a különös mozdulatokhoz, kutatom a jelekké formálódó táncokat, alak-hieroglifákat. A látszólag könnyed, energikus, ugyanakkor virtuóz táncmozgás az emberi teljesítőképesség határait feszegeti. Sokszor a fizika törvényeit is megkísérti.

Lieb Roland Ferenc: Balett

Lőrincz Emőke: Saltus

olaj, vászon
100×70 cm
2020

Dinamikus mozgást ábrázoló kép, mely kompozícióján és színhasználatán keresztül is sokféle asszociációs lehetőséget hordoz magában. Utalhat a határok feszegetésére, de más olvasatban a –kézzel balanszírozó – felfelé törekvésre, az ugrásra is. Olyan állapotra, amikor az arc passzív, a test azonban aktív.
Harmonikus kitörés. A levegőben lévő, szinte krisztusi pózt felvett figura pólóján a hiba informatikában használt ikonja *('bug')* látható. Ezzel ellentétben – mintegy túljutva a tartalmi szuggesztión – az én olvasatomban a festményen szereplő sportember nem a mélybe hullást, hanem a felfelé törekvést szimbolizálja.

Lőrincz Emőke: Saltus

Lukács Róbert: A győzelem ára II.

akvarell, papír
70×50 cm
2020

Ökölvívók a győztes küzdelem után – arcukon a drámai, véres harc nyomaival.

A sorozat további darabja, mely a kiállításon is látható:
A győzelem ára I.
akvarell, papír
70×50 cm
2020

Lukács Róbert: A győzelem ára II.

Maros Lili: A nyers valóság

olaj, vászon
120×80 cm
2020

A nyers valóság című munkámat a karantén ideje alatt festettem. A test fizikai realitása, valamint a szellemi lét kiszolgáltatottsága, védtelensége és érzékenysége jelenik meg benne. A téma mind a szimbolikus megjelenítést, mind a pszichológiai szempontokat tekintve számtalan aspektusból megközelíthető.

Maros Lili: A nyers valóság

Nagy M. Hedvig: EKG

digitális nyomat
30×45 cm
2020

A fotóalapú nyomat egy általam készített tárgyinstallációt ábrázol, melyet kifejezetten a reprodukálandó kompozícióhoz hoztam létre. A szívverés ritmusát leíró EKG-görbét fekete szigetelőszalaggal imitáltam, azt szimbolizálva, hogy a XXI. század embere egy „műanyag társadalomban" él.

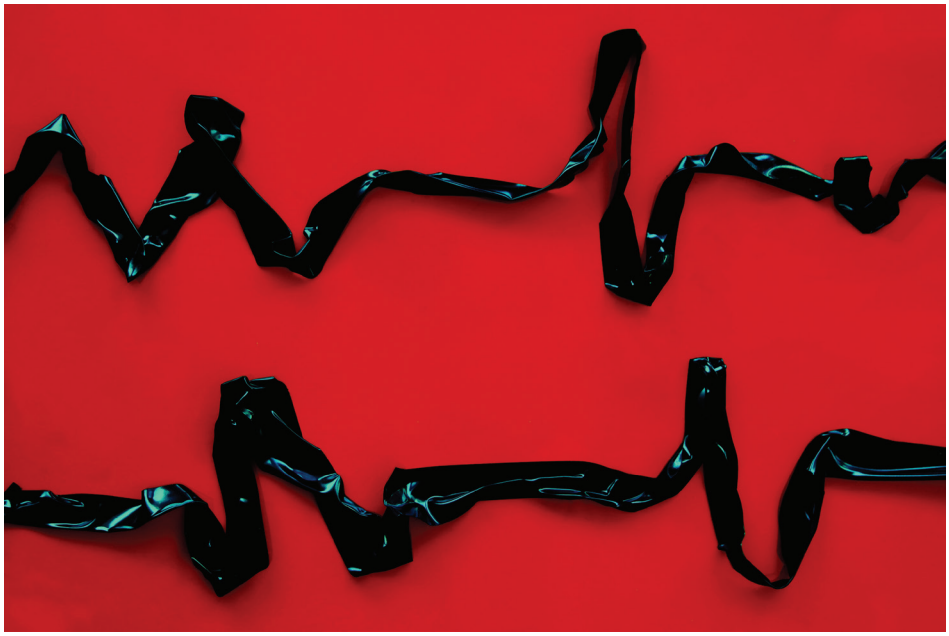

Nagy M. Hedvig: EKG

Osgyányi Sára: Jelenkor

olaj, vászon
80×80 cm
2016

A kép – a verseny témáján keresztül megfogalmazott – társadalomkritika. A futam előtt a pálya szélén áll a versenylovas, a háttérben egy óriáskerék vonalai rajzolódnak ki. Hova futunk? Mi céllal zajlik a verseny? Hol építi az életet a nagyszerű emberi teljesítőképesség, és hol fecsérlődik el pusztán szórakoztatásra? Szerintem az emberi élet valódi célja a világosság, a fény építő kiteljesítése szellemi, lelki és életviteli irányban. A közönség kedvéért befutott versenypályák sikere bizonyos pontról nézve egy bohócruhába bújva elkövetett, vidámparki szórakoztatás, múló, hiábavaló megfelelés, csúcsra törés és alászállás, melynek mozgása az óriáskerék útját mintázza: sok-sok embert szórakoztatva forog a békés, közép-európai Jelenkor Cirkuszban.

Osgyányi Sára: Jelenkor

Rónaszéki Linda: Egyensúly

akril, akvarell, papír
100×70 cm
2020

Mozdulataink ritmusokra épülnek. Vannak köztük gyorsabb és feszített–kitartott mozdulatok is, ezek koncentrációt igényelnek, valamint fizikailag is próbára tesznek. Az ilyen mozgások során mentálisan is egyensúlyozunk a lehetetlen és a lehetséges határán. Táncoló figurámmal egy ilyen különleges pillanatot jelenítek meg.
A kép lendületes és gyors ecsetvonásaival az említett egyensúlyi állapotot merevíti ki. Azt a kívülállónak csak villanásnak tűnő pillanatot, amely a táncos számára egy koncentrált, begyakorolt fázis, és mozgáskoordináció híján kivitelezhetetlen.

Rónaszéki Linda: Egyensúly

Silye Júlia: XXI. századi diszkoszvető

kerámia
20×20×8 cm
2019

Miközben a Iuvenalis szatírájából gyakorta idézett gondolat – *Ép testben ép lélek* – lassan közhellyé kopott, az iparosodott, robotizált, kényelemmel és ízfokozókkal túldúsított életformánk drámája óriásira duzzadt.
A nyugati ember jajgat a mentális és fizikai betegségektől, de a marketinggépezet kattogása túlharsogja sejtjeink rimánkodását, és süket módon tömjük a táplálékkiegészítőket, zsírbontókat, étvágycsökkentőket, izomépítőket. Sohasem foglalkoztunk ilyen sokat az egészséggel, és sosem hanyagoltuk el ennyire.
A helyzet tragikuma éppen ezen a röhejesen egyszerű szálon bont virágot: csak meg kellene mozdulnunk ahhoz, hogy megváltsuk magunkat…
Vajon meddig fokozható a homo sapiens faj természetidegen életmódja? Mennyire kell, hogy fájjon ahhoz, hogy megtegyük az első (vissza)lépést?
Élő áldozatot mutatunk be a Kényelem oltárán, a digitális korszak tesztgenerációjaként az új eszközökkel összeszabdaljuk egymást és önmagunkat.
Mürón két és fél évezrede készült *Diszkoszvető*je a kalokagathia ideájának egyik leggyakrabban idézett alkotása. A test és a szellem kiválóságának összefüggése, harmóniája a digitális korszakban élő ember számára is fontos üzenetet hordoz. Abból kiindulva, hogy a diszkosz egy sportszer és hajítófegyver is egyben, Mürón alkotásánál felmerül, hogy a szobor akár egy katonát is ábrázolhat.
A párhuzamokat és ellentéteket idéző formájával a *XXI. századi diszkoszvető* jelen korunk testkultúrájának állít emléket, valamint a jövő katonájának, akinek egyszerre fegyvere és játéka a „kütyü"…
El fogja dobni valaha? El tudja dobni valaha? El kellene dobnia valaha?

Silye Júlia: XXI. századi diszkoszvető

Stark István: Transzcendentális ultrahang

videó
10' 18''
2017

Heidegger szerint az ember nem szívesen veszi tudomásul azt, hogy az élete véges. Ha pedig a természetes vég előtti helyzetben „kopogtatnak", azt még nehezebben fogadja el. Amikor mégis ilyen helyzetbe kerül, olyan „erők" szabadulnak fel benne, amelyek kiragadják a mindennapi átlagosságból. Ebben az értelemben beszélhetünk arról, hogy a halál jó. Ha az embert megközelíti a halál, elgondolkodik lét és nemlét kérdéseiről. A filmem egy korábbi, személyes esemény kapcsán keletkezett. Ez a konkrét szituáció a befogadó interpretációinak, asszociációinak, élménytársításainak tág teret hagy. A filmben a mindennapi világhoz való viszonyulásnak, „beállítódásnak" megváltozásáról van szó. Ennek illusztrálására Martin Heidegger *Lét és idő* című művéből válogattam idézeteket.
A film elkészülte után 2018-ban a következőket írtam: *„Egy természetes beállítódásból lépek át a filozófiai beállítódásba, és itt teszek szert egy olyan tudatállapotra, amely felemelkedés a korábbi létem fölé. Amit így a felemelkedés miatt magam mögött hagyok, abban mint pszichofizikai lény jelenek meg. Ebből a kontextusból – melyben mindent józanul, komolyan lát az ember – a visszanézést önmagunkra olyan képek jelenítik meg, amelyek egészen a zsigerekig hatolnak, valós és átvitt értelemben egyaránt. Ezek a képek magukban hordozzák a »Mi lett volna, ha...?« kérdést."*
A film a COVID kontextusában teljesen új értelmet nyer. Az ember egy olyan burokban kénytelen levegő után kapkodni, amelyből nem tud szabadulni.

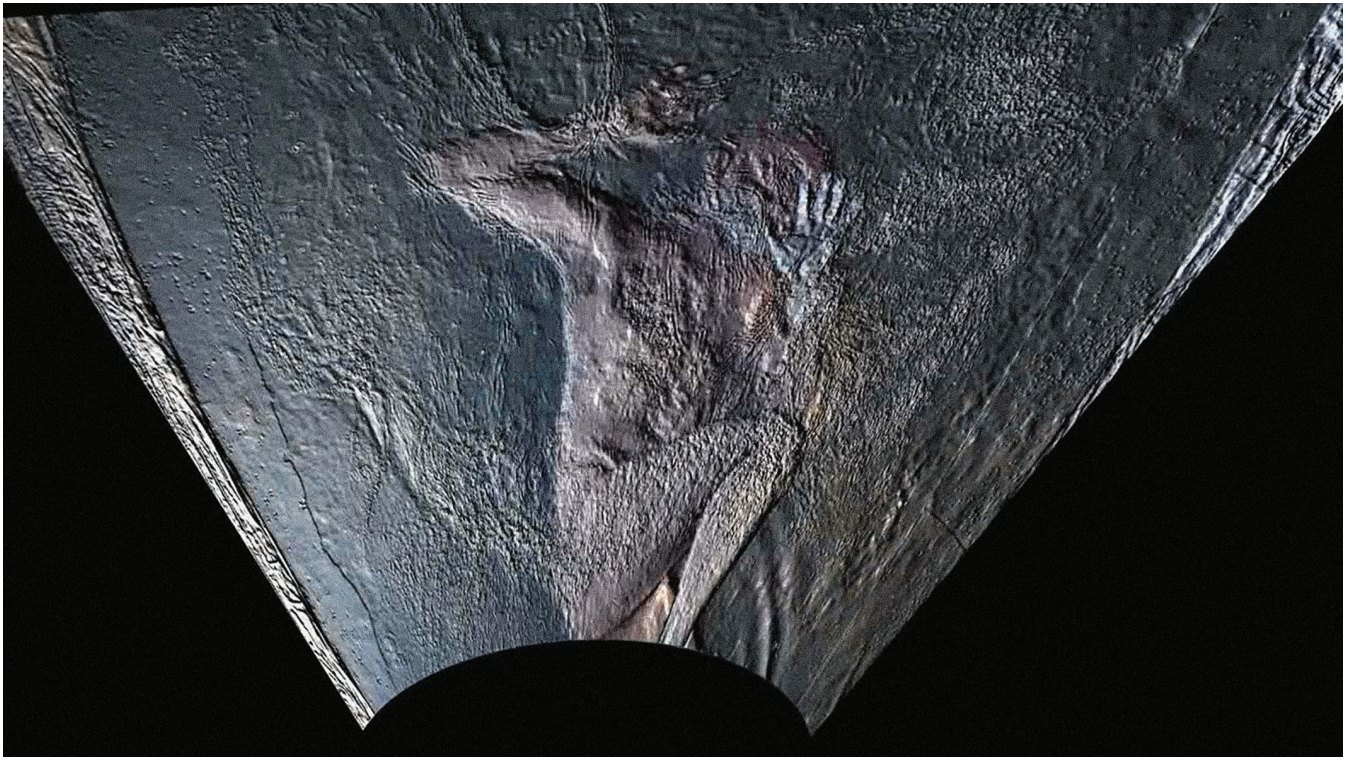

Stark István: Transzcendentális ultrahang

Szarka János: Spartan

fotó, digitális nyomat
30×45 cm
2018

A sportversenyek elengedhetetlen kelléke a riportfotózás. Alapfunkciója maga a híradás, a sportrajongók és a közvélemény tájékoztatása. Sokszor maga az akció rögzítése is külön teljesítmény, mely nemcsak technikai, hanem fizikai felkészültséget is kíván, sőt némi rizikót is hordoz magában. A sportfotókkal kapcsolatos elsődleges elvárásokon túl (beleértve az említett funkció mellett az adott korszak aktuális technológiájának és képminőségének biztosítását is) sok olyan felvétel születik, amely tágabb, akár művészeti összefüggésekben is értelmezhető. 2018 őszén a Miskolcon megrendezett teljesítményversenyen sikerült egy ilyen jelenetet rögzítenem. A számos, fizikailag nehezen teljesíthető feladatból álló erőpróba egyik állomása a vizesárok volt. A fekete-fehér felvételen a sportolók szinte eggyé válnak azzal a sármasszával, amelyen igyekeznek magukat átküzdeni. Az anyag és a belőle teremtett ember összekapcsolódását, a harc ritmusát, az alakok dinamikus és egyben kimerevített helyzetét bemutató kép valós és szimbolikus módon is utal a lét folyamatos küzdelmeire, azok nehézségeire – miközben egyúttal az ezeken túljutni akaró, a harcot és a törekvést fel nem adó embert is bemutatja.

Szarka János: Spartan

Szechy Beata: Ezen a világon / On the Earth

vegyes technika
120×28 cm
2002–2020

A becsületesség és a belső tisztaság az élet törvénye. Az élet tele van szomorúsággal, fájdalommal és kötöttségekkel. Tele van hiányosságokkal, gyengeségekkel és korlátokkal. Tele van gyűlölettel, féltékenységgel, önzéssel, hűtlenséggel, aggódással, betegségekkel, becstelenséggel, kétszínűséggel, késhegyre menő versengéssel, veszekedéssel, háborúval, csalódottsággal, kegyetlenséggel, kizsákmányolással és nyugtalansággal. Minden tárgyat és dolgot egy kis képzelt öröm von be. A földi élet valójában csillogó látszat. Az élet illuzórikus, rövid és átmeneti.
A vége csupán por.

Szechy Beata: Ezen a világon / On the Earth

Székely Móri Márta: Céltudat II.

akril, vászon
60×60 cm
2019

Geometrikus képeket festek. Ezen belül a színek reflexióit és a rétegek transzparencia-hatását vizsgálom. Éteri hangzásokra, finom színhangzatokra törekedve közelítem meg az adott témát. Egyszerű geometriai elemekből építkezem, minimálisra redukálva a formavilágot, ezzel szabadítva fel a nézőben a szabad asszociációs képességet. Geometrikus formáimat tiszta vonalrendszerek tagolják. Kompozícióimat ez a vizuális hatás jellemzi.
Céltudat nélkül nincs teljesítmény.

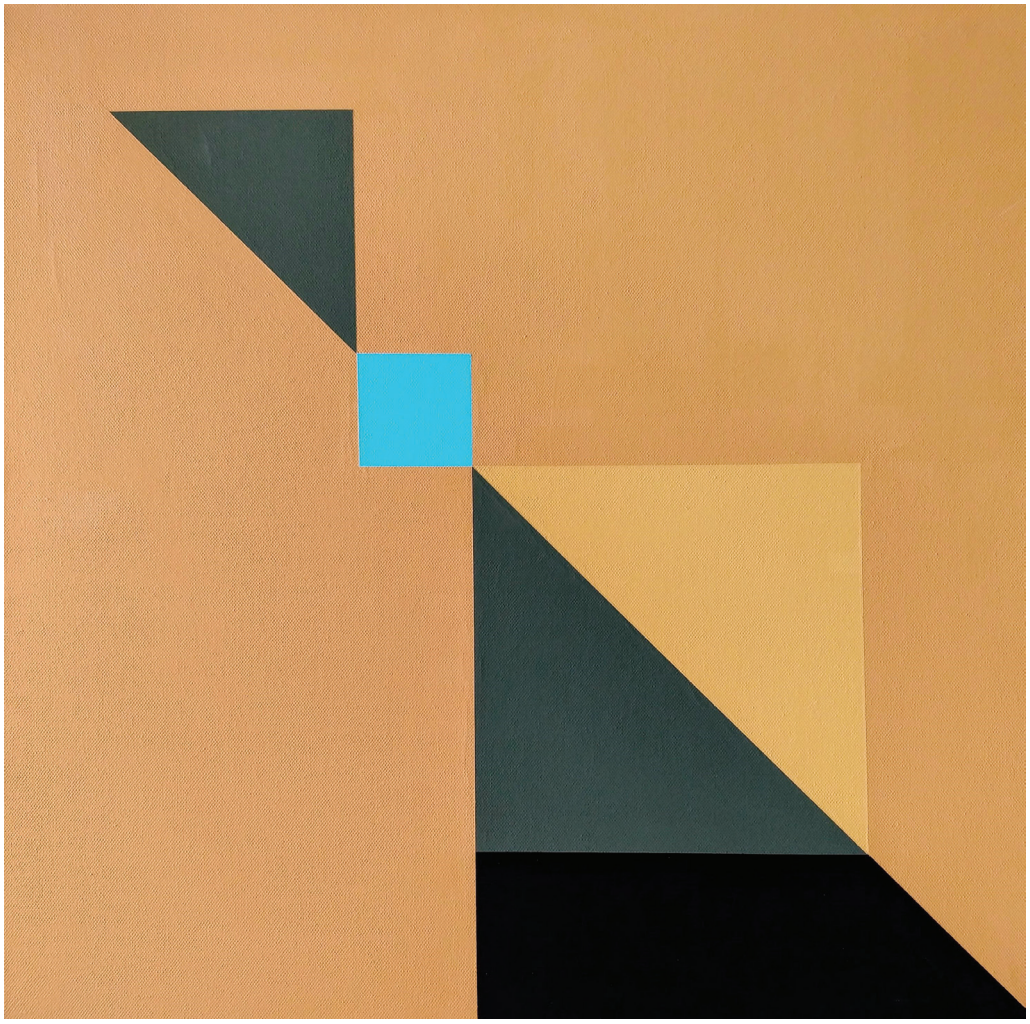

Székely Móri Márta: Céltudat II.

Szepessy Béla: Robert Fludd és a létezés 6árai

színes linóleummetszet, papír
100×200 cm
2018

A kép középpontjában hármas portré látható, mely az átalakulás, a transzfiguráció megjelenítése. A hármasság megidézi Hekatét is, aki a varázslás és a misztikum alvilági istene, de egyben Hold-istenség is. A három arc a múlt, a jelen és a jövő felé tekint, kijelölve az emberi élet fő szakaszait. Robert Fludd, a XVII. század nagy okkultista tudósa a megismerést egyedül a titkos tanok által vélte lehetségesnek.
Portréi kétfajta anamorfózisos ábrázolásban láthatóak, az egyik a perspektivikus anamorfózis, melynél a megfelelő szögből nézve láthatjuk a helyes képet; a másik a tükrös vagy másként katoptrikus anamorfózis, mely esetén a torzításmentes képhez egy tükröző henger szükséges.
A két Fludd-portré metszésmódja a XVII. századot idézi meg, míg a hármas portré raszterpontokra bontva metszett, ami a mai kor képalkotási technikájára utal.
A grafika nagy mérete komoly kihívást jelentett fizikai szempontból is, hiszen a földön fekve vagy ülve lehetett csak dolgozni, ugyanakkor a pontról pontra történő metszés monotóniája egy sajátos meditációt is jelentett. A kifaragott dúc nyomtatása is komoly erőfeszítéseket kívánt, mivel ezt a méretet csak kézzel lehet nyomtatni, ez pedig hét és fél óra folyamatos, intenzív munkát jelent. Abbahagyni körülményes, mert beszárad a festék. A nyomóeszköz egy 686 gramm súlyú üveggömb volt. 686 osztható 7-tel, ami nem lehet véletlen, hiszen Fludd írt egy értekezést a misztikus hetes számról.

Szepessy Béla: Robert Fludd és a létezés 6árai

Széri-Varga Géza: Öreg artista

bronz, fa
31×29×24 cm
2008

Szobrom vegyes technikájú. Természeti forma – talált faág – a figurám teste. Mintázott, bronz öntvény a fej, a kéz, a láb. A talapzat fűrészelt forma, tölgyfa. Groteszk hangvételem csak a felszín, mert alatta sejlik annak lehetősége, hogy ez a póz talán pont az öreg artista utolsó mutatványát örökíti meg.

Széri-Varga Géza: Öreg artista

Szeszák Ádám: Ahová nem járunk ki tesizni – képzősöknek ajánlva

linóleummetszet, színes ceruza, papír
50×70 cm
2013

Gyerekkoromban a szüleim fontosnak tartották, hogy a sport a mindennapjaim részét képezze, így beírattak úszni Berci bácsihoz. A Selyemréti Uszodában voltak az edzések, ahol már hatéves koromban megtanultam, hogy a pillangó nem csupán a lepke, amelyet a réten kergettem, hanem az úszás legnehezebb fajtája is egyben. Később vízilabdázni kezdtem, és a VUK csapatában játszottam egészen a középiskoláig. Akkor úgy döntöttem, hogy a szabadidőmet szeretném inkább alkotásra fordítani.
A képeket és a zenét választottam... na meg ott volt az írás, mely mindig segítő jobbként szolgált nekem. Miután végeztem a Gábor Áron Művészeti Iskolában, Budapestre költöztem, és a Magyar Képzőművészeti Egyetemen folytattam tanulmányaimat. Itt lehetőség volt rá, hogy a testnevelésórák keretén belül kijárjunk a margitszigeti sportuszodába. Kapva kaptam az alkalmon, és rendszeresen jártam oda úszni, illetve élvezni a szauna izzasztó melegét – nagy megmeglepetésemre sokszor egyedül voltam ezzel, mert alig akadt valaki az egyetemről, aki hasonlóan élt volna a lehetőséggel. Körülbelül három évig tartott a jólét, mert aztán a kis létszám miatt megszűnt a tesiórák ezen formája, és nem volt többé módunk ingyen kijárni az uszodába. Sajnálattal vettem tudomásul, de azért a későbbiekben is meglátogattam a helyet, mely igencsak a szívemhez nőtt.
A képet még abban az időben készítettem, amikor tárt kapukkal várt minket télen a fedett medence, ahol pár hivatásos úszó kivételével senki nem vert hullámokat.

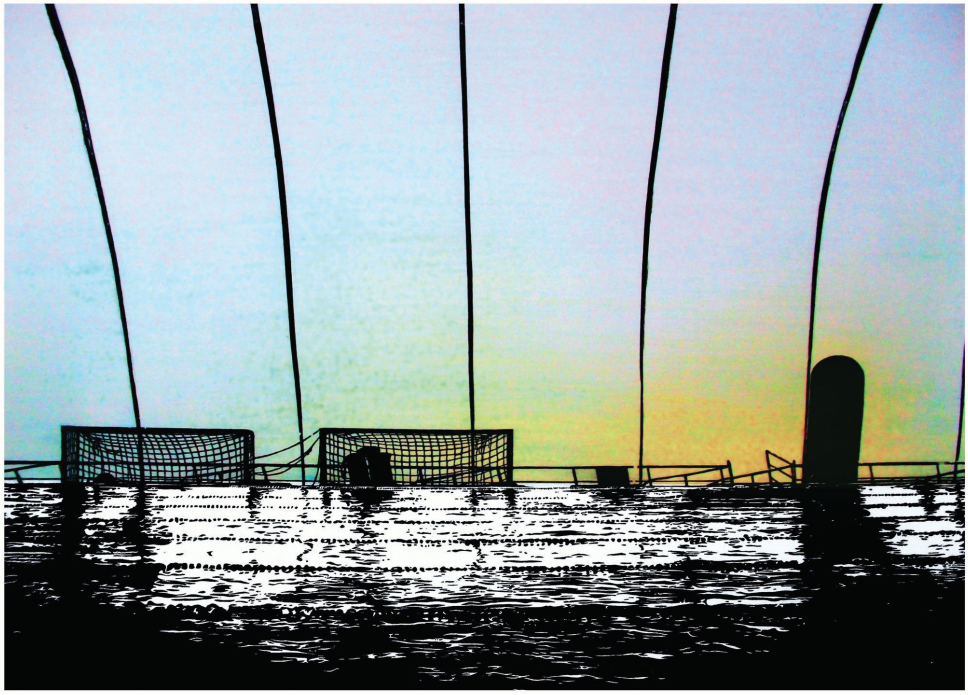

Szeszák Ádám:
Ahová nem járunk ki tesizni – képzősöknek ajánlva

Szitás Bernadett: Lendület

vegyes technika, vászon
50×50 cm/db
2013

Festményemen Kovács Katalin és Janics Natasa kajakkettősének egyik versenyét dolgoztam fel. A kajaksport hazánkban nagy hagyományokkal rendelkezik, világviszonylatban is kiemelkedő eredményeink vannak, olyan teljesítmények ezek, amelyekre az egész ország büszke. Kovács Katalin „kajakkirálynőként" vonult be a sportág történetébe, hisz 31 világbajnoki címet tudhat magáénak, ami *A legeredményesebb női kajakozó* cím dicsőségét hozta el számára.
Jelen kompozícióm a *Lendület* címet kapta, 3 darab 50x50 cm-es képet foglal magában, melyek a verseny egy-egy kiragadott pillanatát örökítik meg. Eredendően egy dobogó három fedlapjaként installáltam a képeket, melyek ezáltal a térbe kerültek, s a szem összeillesztette a töredezett képi látványt egyetlen egésszé. A dobogó a versenyszellemet és az áhított helyezésekért vívott, feszített küzdelmet hivatott megjeleníteni.
A technika – híven a sporthoz – vizes bázisú, úgy éreztem, így tudom a leginkább visszaadni azt a közeget, amelyben zajlik a megmérettetés.

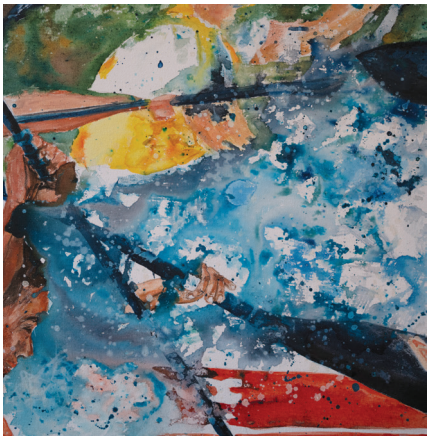

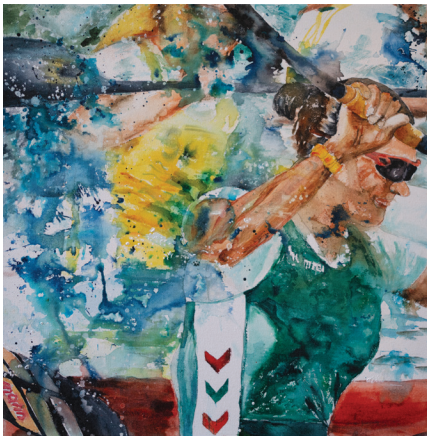

Szitás Bernadett: Lendület

Varkoly László: Ego ornamentika a „Novus Ordo Seclorum”-hoz

akril, papír
100×70 cm
2018

A mű egyfajta önfiziognómia, mely az élet kihívásaira reagál,
az „Új Világrend” megpróbáltatásaihoz készített, ironikus díszítmény.

Varkoly László:
Ego ornamentika a „Novus Ordo Seclorum”-hoz

Veress Zénó: Igen! – 2.

akril, vászon
90×90 cm
2019

Képemmel arra szerettem volna felhívni a figyelmet, hogy a fogyatékkal élő sportolóknak milyen sok energiát kell befektetniük mind az általuk választott sportba, mind a mindennapi életbe.
A kitartást, az elhivatottságot egy egyszerű, vizuális kulccsal szemléltettem, a festés minőségét és stílusát pedig a dinamika megjelenítéséhez igazítottam.
Az arc elnagyolásával nem az volt a célom, hogy csatlakozzam ahhoz a mai művészeti trendhez, amelynek e stílusjegy a sajátja. Azért alkalmaztam ezt a megoldást, mert a téma kapcsán egy eszmét jelenítek meg, így nem szándékoztam személyessé tenni a figura megformálását.
Ezzel a képpel szeretném megköszönni az életnek, hogy sportolásra termett testalkattal áldott meg. Egyúttal szeretnék erőt és kitartást kívánni a parasportolóknak!

Veress Zénó: Igen! – 2.

A **Kép|Test|Lét** összművészeti programsorozat keretén belül megvalósuló további kiállítások:

TEST|HARMÓNIA

2020. augusztus 27.–2020. október 30.

Dubniczay-palota|Magtár

8200 Veszprém, Vár utca 29.

LEGYŐZÖTT HATÁROK

2020. szeptember 18.–2020. október 13.

Aba-Novák Agóra Kulturális Központ

5000 Szolnok, Hild J. tér 1.

Kiadó MANK Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft.
Felelős kiadó Tardy-Molnár Anna ügyvezető

A kiállítást rendezte Kónya Ábel

Katalógusterv Kemény Zoltán

Borító A. Bak Péter: Akrobatikus ugrás

© MANK Nonprofit Kft., 2020

MANK NONPROFIT KFT

EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTÉRIUMA

HERMAN OTTÓ MÚZEUM

MISKOLCI GALÉRIA

KEP
TEST
LET